

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581](#)[Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VII](#)[Item Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 22 : De Typhone](#)

Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 22 : De Typhone

Auteurs : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[79\] : De Typhone](#)

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre VI

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - VI, 22 : De Typhone](#)

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VI

[Mythologie, Lyon, 1612 - VI, 22 : De Typhon ou Typhœe](#)

est une traduction de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VI

[Mythologie, Paris, 1627 - VI, 23 : De Typhon ou Typhée](#)

est une transformation de ce document

[Afficher la visualisation des relations de la notice.](#)

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Document : "Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 22 : De Typhone".

Auteur(s) de la notice : Équipe Mythologia.

Éditeur : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle).

Consulté le 03/05/2024 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/5997>

Présentation du document

Publication Francfort, André Wechel, 1581

Exemplaire Regensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Format in-8

langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination p. 653-662

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques et historiques [Typhon](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 28/04/2023

SED quoniam dictum est de Gigantibus, nonnullaq; tantum de Typhone attigimus, cum plura de illo, quã de quouis ceterorum, dicta inueniantur, neq; eadem causa sit cur nasceretur, visum est mihi seorsum esse de Typhone, qd ab antiquis dicatur, explicandum. Scriptũ reliquit igitur Homerus in hymno in Apollinẽ, Iunonem ægrẽ ferentẽ quod Iupiter sine se ex capite Minervã peperisset, cælũ ac terrã precatam fuisse omnesq; Deos superos & inferos, vt posset & ipsa sine maris congressu parere: quæ cum manu hominũ percussisset, sequenti postea tempore natus est ex ea terra Typhon, qui draconæ educandus traditus est, vt patet ex his versibus:

ἀγχοῦ δὲ κρήνη καὶ ἱρροί, ἵστα δὲ δράκοντα
κτάνει ἄϊα: Διὸς υἱὸς ἀπὸ κρατερῶος βιοῖα,
Ζατρεφία μεγάλην, τίρας ἀγρίαν, ἥ καὶ πολλὰ
ἀνδρώπας ὕρδισκιν ἐπὶ χροῖ: πολλὰ μὲν αὐτὸς,
πολλὰ δὲ μέλα ταῦτα πεδ' ἐπὶ πῆλε πῆμα ἔφασι δέ,
καὶ ποτὶ θεῶα μιν χρυσοθρόνῳ ἔτριφεν Ἡρῆ
διδόντ' ἀργαλίῃ τε τυφάονα πῆμα βροτοῖσιν.
ἔτ ποτ' ἄρ' Ἡρῆ ἔτικτο χλωσκήνῃ δι' πατρί,
αὐτ' ἄρα δὴ κρονίδης ἱρικυδία γάτατ' Ἀθήνη
ἐκ κορυφῆς.

*Ille mihi propè fons, illic maculosa draconæ
Interijt iacula regis magno è Ioue nati,
Pestis & atra lues mortalibus, illa virorum,
Illa fuit pecudum exitium, gravis illa ruina.
Illa aluit captum pulchra à Iunone Typhona
Difficilemq; gravemq; lucem mortalibus agris.
Hunc irata Ioni patris Iuno edidit, olim
Quod fuit illius de Vertice nata Minerva.*

Hesiodus autem in Theogonia Terræ ac Tartari siue Erebi filium fuisse Typhona credidit siue Typhoeum, vt patet in his:

αὐτὰρ ἐπεὶ τὴν καὶ ἀπ' ἑρατῆς ἔξισασι Ζεὺς,
ἐπλότα τὸν τέκε παῖδα τυφώϊα γαῖα πελώρη,
Ταρτάρῳ ἐφίλετ' ἐτι διὰ χροσῆς Ἀφροδίτῳ.

Et ne omnia hinc ascribam Hesiodi carmina, quæ omnibus sunt in promptu, Latine sententiam Hesiodi ita ex tempore explicabo:

Verum ubi Titanas cælo turbasset ab alio

*Iuppiter, hinc genuit mox alma Typhoea Tellus
 Postremum ex Erebo Veneris dulcedine capta.
 Huic palma ad quamvis miranda negotia duro
 Robore erant promptique pedes: centum capita altis
 Ex humeris, saevi surgebant torua draconis
 Ora sub hinc linguas lambentia caca trisulcis.
 Igne coruscabant cilijs sub lumina tectis.
 Dentq; quodq; caput flammam spirabat, & ignem:
 Orantibus hauserant Voces, & variumque sonabant,
 Horrendumque dabant gemitum: saepe ore tonabant,
 Numinibus magnis ut sint concurrere visa:
 Interdum ingens tauri mugire boatu,
 Interdum gemitum saevi dare & visa leonis,
 Interdumque canum latrantum emittere Voces.
 Rursus & horrendum sonitum ab radicibus imis
 Mittebant montes & brosi. Luce sed illa
 Dea q; visa potens nimium foret ista propago,
 Atque viros, superosque Deos sicisset; ab alto
 Npater omnipotens hominum sator atque Deorum,
 Aethere det tonitrus & fulmina crebra repente.*

Scditionosa est & (ut traditum est à Theodoro in bello Giganteo) contentione plena eius educatio, cum alij in Lydia, inter quos fuit Artemon historicus, alij in Phrygia educatum fuisse contenderint, alij in Cilicia in spelunca Typhonis nominata celeberrima, cum inquit etiam Homerus:

ἔν τῃ Ἰσχυρί, ὅθι φασὶ τὴν παῖος ἱμάντα ὑπᾶν.

Hic ubi sunt Arimi, incunabula dicta Typhonis.

Erat autem Typhoeus admirabili corporis magnitudine, quippe qui omnium montium altior esset vertice vel crurum tenuis: caput astra tangebatur; altera manus ad orientem, altera ad occidentem tendebatur. Ex humeris centum capita draconum eminebant, in cruribus maximas habebat viperarum spiras. Corpus erat totum pennis obtectum, crines impexi, barba proluxa, oculi ignei, ignis ex ore multus feruebat. Hunc fugientibus Dijs Iuppiter insecutus ad Caucasum montem Syriae fulmine fauciauit. At ille Iouem deinde captum detinuit, cui harpe illa, quam illi ademit, manuum pedumque nervos secuit, & in Ciliciam impositum humeris transportauit. At Mercurius Iouem furatus restituit in pristinam formam. Tum Iuppiter iterum illum

illum infecutus fulmine vulneravit apud Hæmum montem, qui ita dictus fuit à copia sanguinis qui ibi de vulnere defluxit: mox in Siciliam illi fugienti Ætnam superiniecit, vt testatur Euphorion. & Pindarus in Olympicis Typhonem centum capitum sub Ætna occultari inquit in his:

ἄμα κρόνῳ παῖ, ὅς αἰτῖαν ἔχει

ἱερὸν ἀνέμοισιν ἑκατοῖ-

κιφάλῳ τυφῶνες ὀμφρίμυ.

Sed Saturni filii, qui Ætnam habes

Caminum ventosum habentis centum

Capita Typhonis fortis.

Alij nō à Ioue, sed ab Apolline confossum fuisse sagittis testantur. Scriptum reliquit Strabo lib. 16. Typhonem serpentem, vt quidam putarunt, sed non hominem fuisse: qui fulminibus ictus dum latebras quæreret ad fugam, terrā secuit longis tractibus non procul ab Oronte fluuiο in agro Apamienti in Antiochia, iuxta Seleuciam. Pindarus tamē & Homerus arbitrati sunt Typhonem in Cilicia sepultum fuisse, vt testatur Isacius in commentarijs in Lycophronem. Alij dixerunt Typhonem à Ioue fulmine percussum in Syriam, & in agrum Pelusium, qui est Ægypti, profugisse, seque in lacum Serbonidem occultasse, qui ē Syria Pelusium vsq; protenditur: cuius sententiæ fuit Herodotus. Nam & Apollonius lib. 2. Argon. locum fuisse scribit ad montis Caucasii radices, qui Typhæonia vocaretur, vbi ictum fuisse à Ioue Typhonem memorant in Nyssa insula ad Serbonidem lacum prædictum, vt est in his:

τοῖσδε μιν ὄφιν περὶ τ' ἀμφὶ τ' ἵουπαι,
ἀθάνατος καὶ αἰὲν ὄν, ὃν αὐτὴ γαῖ' ἀνίσταται
καυκάσῳ ἰν κνημοῖσι, τυφῶνι δὲ πίτῃ
ἵστα τυφῶνα φασὶ δῖος κρονία βοκράνῳ
βλήμινος, ὃ ππότε οἱ σιβαράς ἐπὶ οἷον χεῖρας,
θερμὸν ἀπὸ κρατὸς σάξαι φόνον. ἵκατο δ' αὐτῷ
ἕρπαι καὶ πιδίον Νυσήϊον, ἐνθ' ἔτι νῦν περ
κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδασι λίμνη.

Talus enim supra & circum conuoluitur anguis,

Est insomnis ibi serpens, quem terra creauit

Ad iuga Caucasii, atq; Typhonia est vbi petra:

Fulmine ibi casum memorant, atq; igne Typhocum

Exarsisse Iouis, dextram inde descendit inermem

Ille Ioni supplex, sed frustra. Iupiter ignes
In caput huic cersit: montes, Nysamq; petiuit
Ille fuga, quocunq; metusq; pedesq; tulere.
Nunc etiam ille latet clām sub Serbonidis unda.

Et nos non iniucundis quibusdam (vt arbitror) carminibus lusimus in quadam epistola, quam ad clarissimū & grauissimum Senatorem Venetum Michaelē Sorianum Equitē misimus, præclarum sanè patriæ suæ & omnium bonorum non medio-

cæ ornamentum: ita verò se habent ea carmina:

Fons erat illimū, Virrea pellucidus unda,
Quem non turbabant volucres, non Vlla ferarum
Vngula, non Vlla delapsa ex arbore frondes;
Nec pastor pecudes sitientes egerat illuc:
Sed circum densi frutices, & marginis verba
Mollis erat Sylua & cingebatur opacis.

Hic cecidit iaculis Phœbi maculosa dracana,
Pestis & atra lues mortalibus. Illa Typhonis
Quippe alitrix fuerat: Iuno hunc portarat alendum,
Aduersusq; Iouem genuit, fraudare iugales
Ille thoro: quoniam passus, Venerisq; maritam
Præmanit sociâ dulcedine, Vbi ipse Minervam
Concepit solus. Timuit nam pallida Iuno
Ne noua gignendus ratio foret ista reperta
Pignoris, nullusq; foret mox coniugii & sus.

Terribilis postquam Iunonis crenit alumnus
Anguineis pedibus sublimi Vertice cælum
Tangebatur: corpus plumaq; anguesq; tegebant
Innumeri: plagas orientis dextera solis
Cum staret, plagas tangebatur laua cadentis.
Huic centum capita expirantia naribus ignem
Ansa Iouem contra, cælumq; insurgere contra.
Sed pater omnipotens tonitrus & fulmina dextra
Deiecit in terras: tremuerunt murmure montes
Insolito, mundumq; rati compage soluta
Sunt ruerē. At latuit tandem Serbonidis unda
Ipse Typhon æstus flagrantis fulminis igne.
Æternas tulit oppressus mox pondera montis.
Vix humana Deis sic spernit robur, & iram.

Fama est, n. iuxta Typhoniam è sanie percussū Typhonis natū
fuisse

fuisse illum draconem, qui vellus aureum seruabat in Colchis. Quamuis Acusilaus crediderit omnes serpentes è Typhonis sanguine pullulasse. At Apollonius Rhodius in eo libro quem scripsit de ædificatione Alexandria, è sanguine Medusæ, ut opportunius dicetur. Zenodotus fabulam longè ab his diuersam tradidit de ortu serpentum: inquit enim fuisse hominem in Arica regione nomine Phalangem, qui sororem habuit nuncupatam Arachnen. cæterum Phalanx ubi adoleuisset, artem militarem à Pallade doctus fuisse dicitur: cum Arachne soror omnia illa diligenter didicisset, quæ spectant ad telæ conficiendæ, & ad fuendi artificium. at enim cum Phalanx cum sorore rem habuisset, fama est ita facti turpitudine commotam esse Deam, tamque grauiter facinus tulisse, ut ambos in serpentes verterit. Arachne cum esset grauida ex fratre, iussa est à Pallade non sine maximo vitæ discrimine parere, quare à filiis corrosa fuit; quod etiam cæteris eiusdem generis dicitur postmodo accidisse. atque hæc serpentum origo à nonnullis tradita est. Verum cum Caucasus mons arderet, is in Italiam ad Pitheculas insulas confugit, ut ait Pherecydes. est autem Nyssa, cuius in lacu primum occultatus fuit Typhoeus, non longè ab Ægypto ut patet ex his carminibus Herodori:

ἔστι δὲ τῆς Νύσης ὑπὸ τὸν κίρα, ἀπὸ τοῦ ὕλη,
τὰ λῦσσις καὶ χυδὸν Αἰγύπτου βοάων.

*Insula Nyssa frequens sylui, atque vltima tellus,
Distant Phænice, Ægypti est vicina fluentis.*

Typhonem alij in Phrygia, alij in Boeotia, alij in Pitheculis humatum fuisse tradiderunt: atque nos aliquando his Græcis carminibus vniuersam vim iniustitiæ aut iniuriarum attigimus ludentes:

Ἀδικία τὶ χρῆμ' ὁλώτατον ἀνδράσι βῆεν,
ἢ γένος ἐξ ὧλες πείνῃ τε βροτόν.
τίω δ' ἅμα τοῖς ὀρφναῖσι κ' ῥιγύσι διαθείων
καλλιερῶν Νύξ δ' ἦτ' Ἀχέραι τε τέκος.
εἶτα καὶ πλῆτε κύρην δέξαντο θυγατρὶς,
ὁ φόνος ὁ τλήμων, κύπρια τε κόρη.
Ὅρῃ ἱπῆτα λάβρος βροτός, ὁ τρίψος, ἡ δ' ἀτίταλος
ἢ δ' ἔπαρσις ἀνιμάζον ἰὸν πέρος αἶ.
σπαραγάνισος δὲ κόρην σφῶν πλῆσι ξένισα
ἀξομένη δὲ φίλῃ τίω θρασύτητα λάβει.

T

μῦθος, ἄναιδ' ἄν τε μαγαλῆα παύγνια τέτων
 ἡδ' ἐκίνημα τῆς κύπριδος ἔργα θιάς,
 καὶ φόνος αἵματόφρ, πολὺ καὶ μένος Ἄρπαγῶν.
 ἐρβύχονταῦτάς κ' αὖ προπέτρεα θιά.
 ὦν μετὰ δὲ σύμπαρξε κόρων πολυῖδρις ἀλαζών
 Ἀδίκια· πρῶτερον καὶ πῆροίης ἄρ' ἔφυ.
 ὅσας δ' οἱ αὐξομένη πυρὶ λαμπυρόωντ' ἐκτίω.
 ἡδ' φόνος ὠμόφρων πλεῖστος ἐνὶ βλαφάροις.
 ἀντὶ τριχῶν ὄφεις μὲν ἰώθις ἀθρόοι· ἥτις
 καὶ τε δρακοντείω τῷ πόδε, γναμπῶς οὐνε.
 ἤθελον ἔρρανόσι πῆναι, πάντας τ' ἀπιβύμας
 ἀθανάτας, λαμπρὰν ἔτα τυραννίδ' ἔχον.
 ἀλλὰ κεραινωθεῖσα βίβλη πυρόοντι χαμᾶος
 ἐκπέσεν αὐτῇ μαρ, καὶ πῆρ' αὖ καὶ σφλεγγί.
 εἰ μὴ δ' ἦτα πρῶτον φίλῃ θεὸν ἔλατο κέρυ
 Ἠΐδοι, Ἀδίκιαν ἔτε τὸ μνημ' ἄρ' ἔλυ.
 πάντα φλέγος, καὶ πάντα τάμφο, καὶ πάντα τάραττος
 ἀνθρώπων, ὅτε δὲ πατρίδ' ἐπ' εἰσέπτεσε.
 ἔτε θιῶν μακάρων ἱμνήσθ' οὐρίδος ἀλκῆς·
 ἡδ' ἔτιος ἡδ' ἔτι, καὶ κλέος, ἔτε βροτοῖς.
 ὥς τε νόμους πυλᾶς φέρον ἄνδρες τῆςδε κατ' αὐτῆς·
 θώρακας τε βαρῆς ἔνδυον, ὅπλα λάβον.
 τῆς κατ' ἀνδύρισκον πολεμόκλονον ἔρρον Ἀχαιοῦ,
 καὶ τάξας στρατίας, διακρυόοντα πόνον.
 ἀλλ' ἔμπης προσορῶσα φόνον, πολέμους τε μάχας τε,
 καὶ καπνιζομένων τῖφραν ἰδῆσα δόμων,
 τέρπειτο· καὶ ὅτ' ἦν λύσση τ' ἔχθρας τε σωμαίων.
 Ἀδίκη· ἀνθρώπων πάντ' ἐπὶ θραυ μόνῃ.
 αὐτὴ μὲν βασιλῆας ἀπορρίπασκε ἀφ' ἰδρῶν
 χρυσοδείτων· τέτρες δ' ἔλατο χρησμοσύνη.
 εἰ μὴ δ' Ἀδίκιαν μανίας λυσφῆμι ἔρυναι,
 πόρθσεις πάντων ῥᾶσα γίνοιτο βροτοῖς.
 εἰς κόρακας καὶ ὀλεθρον τὸν βαβυλ' ἐκβαλε κύρη
 Ἀδίκιαν, καὶ ἔμφο δ' ἔξε κκοῖο πίθον.
 ἔτε κατ' Ἀδίκιαν φίλῃ ἔμπεδος, ἔτε τίς ὄλβος·
 ἡρεμία φύγι, μήτε σίβασμα μείνη.
 ἀλλὰ πόνηε σάσιός τ' ἀνάγι, ταραχάς τε βλάβας τε,
 ἦχον, καὶ πόλεμον, καὶ κλονόοντα φόρον·
 καὶ θορύβους, ἰνοχάς, καὶ ἀνάγκας τοῖς περιάπλη,

καὶ τὴν κλοπὰν, ἵνα πᾶσι καὶ τὸ φόβος, ἢ δὲ φρυγί.
 τὸ σὸν ἄρ' ἐστὶ κακῶν ἀπὸ τῆς γῆς διακριθὲν αὐτῇ,
 ἐστὶ ἀπὸ τοῦ μιᾶς ἑαυτοῦ ἀπ' ἁδικίας.
 ὅτι θεὸς μῦθος οἰκᾷ τὸ πλεῖστον ἀπώροτος,
 μῦθος καὶ μάλα δὴ ὁλοβίος ἐστὶ θεός.

Quae carmina ita sunt à Laurentio Gottio meo amico Latine
 prolata, quem ob singularem bonitatem morumque elegan-
 tiam vnicè diligo. Sed cum ratio carminis non tam commo-
 de iniustitiam pariat, pro illa vitur improbitate.

*Improbis magis non est mortalibus ulla
 Res gravis: humanum destruit illa genus.
 Hanc Acheronte satam peperit Nox lurida partu
 Quo Furiae atraeque sunt amnis aquae.
 Vesana Plutis nata cepere puellam,
 Inuidia infelix, Copia & inde soror.
 Vbera porrexit siccanda Superbia, & Ira
 Ipsa suo hanc aluit Dina Verenda sinu.
 Strinxit Avaritia angustè regina puellam
 Fascia, & huic iuncta est Temeritas socia,
 Atque pudore carens Audacia, cum Scelere: horum
 Ludicra erant Paphia facta nefanda Deae,
 Crudeles cades, & Vis permulta Rapina.
 Hu Petulantia mox additur ipsa comes.
 Improbitas his est colludere sueta puellae
 Fallax, alata qua prius orta fuit.
 Ipsa similissima erant ardenti lumina flamma,
 Ludebat cades plurima & in ciliis.
 Tempora lambebant densi pro crimibus angues,
 Atque unguet curus, perique draconum erat.
 Affectare ausa est caelestia regna tonantem,
 Tentavitque volans deicere inde Deos.
 Sed percussa gravis flammantis fulminis igne
 Labitur in terras, ala perusta cadit.
 Ac nisi delapsam cepisset amica Voluptas,
 Nec nomen, nec Vis improbitatis erat.
 Plurima vexavit, vastavit, multa cecidit
 Illa virum, & primum decidit in patriam.
 Ac neque vitandam superiorum credidit iram,
 Terruit haud Pudor, est Vincta nec illa metu.*

Contra hanc mortales statuerunt iura, graviq[ue]
 Thorace induit tela cruenta ferunt.
 Inuentus contra hanc belli lacrymabilis ordo, &
 Prælia pugnacis sanguinolenta Dei.
 Sed latata fuit certamina prælia, turbas,
 Innuita, in cineres & recidisse domos:
 Atque propinquorum est odii gausa, feroci
 Et rabie. Improbis vexat iniqua viros.
 Vna sui reges desecit sedibus, & na
 Præcipites illos Fortis ad ima dedit.
 Ac nisi franasset Infamia & si parumper,
 Tum saxa improbitas omnia destrueret.
 Mittitur improbitas ad cornos dira, crucem,
 Illam multiplicis & patet esse mali.
 Nulla quies, nullus pudor, aut opulencia, nulla
 Vincula amicitia cum improbitate manent.
 Sunt illi cordis lites, & iurgia, rixæ,
 Clamores, strepitus, bella, odium, opprobrium;
 Furta, paup[er], tremor, atque incendia, noxa, tumultus,
 Et dolor infelix, cumque rapina fuga.
 Denique ab arumna tantum quis distat, ab ipso
 Infelix quantum distat improbitas.
 Et quoniam Deus vnus abest quàm maximè, apertè
 Felicem solum dixeris esse Deum.

¶ Quidam putarunt Typhonem regem fuisse Ægypti ho-
 minē inhumanum ac ferum, ob cuius crudelitatem propè vni-
 uersa Ægyptus fuerit deuastata & euerfa: qui ita fuit vocatus è
 draconis crudelissimi natura, vel quia more draconis Ægy-
 ptum popularetur, quem, vt ait Herodotus in Euterpe, Osiris
 de medio sustulit. Alij Typhonem insignem fuisse draco-
 nem arbitrantur, quia id animal cum dicatur à Græcis ἀμφί-
 πιος, quod in aquis & in terra æquè viuat, fingitur modò sub
 aquas, modò sub terrā occultatus. is draco ita dictus fuit, quo-
 niam ob singularem vim veneni omnia cōbureret, faceretq[ue]:
 vt contacta arefcerent. cum igitur vis aeris illum vndique ex-
 pelleret, neque satis aptam sibi temperiem inuenire posset, di-
 ctus est Iouis metu in Ægyptum profugisse, vbi cum æstum
 ferre non posset, in lacum merfus interit. Hic dicitur à Iuno-
 ne procreatus terra percussa, quia tanta vis est aeris tempera-
 menti

menti aliquando, ut & magnitudine & forma admirabiles plantæ & animalia inaudita oriantur. Alij hanc fabulam ad res naturæ totam retorserunt: quippe cum scribat Strabo libro quinto, vniuersum tractum à Cumis in Siciliam vsque, & Ætnam, & Liparentes insulas, & Puteolanum, Neapolitanum, Baiarumque agrum Pitheculasque insulas, quasdam profundas & in vnum coeuntes sub se solitas habere cauernas, quæ in Græciam quoque porrigerentur, in quibus multa vis inesset sulphurea. Idcirco quibusdam temporibus cum ventis spirantibus subterraneis terræmotus fierent frequentes in his locis, & flammarum, feruentiumque aquarum profuua, ignisque exhalationes, & cineres cum fauillis longius emitterentur, fabulati sunt antiqui serpentem illum siue Ægypti tyrannum perpetuo supplicio damnatum sub his locis iacere, qui quoties moueretur, ignem ac cineres eructaret, terrasque concuteret. Aiunt præterea situm quendam in insula Sicilia per terræmotus ac incendia elatum Epomeum in medio ferè insulæ vocatum fuisse, qui natus sit cum Typhoeus humerum moueret. Alij vim ventorum non subterraneorum quidem, sed è sublimi loco spirantium esse Typhonem crediderunt, qui & orientem & occidentem plagam manibus pettingeret, & cuius capita altissimè vsque ad sidera peruenirent. nam venti latissimè vagantur. plura capita illi concesserunt, ob varias diuersorum vires: corpus erat pennis tectum ob celeritatem: circa cuncta frequentes viperarum spiræ, propter noxiam vim aliquando ventorum: oculi ignei, flammæque ex ore spirabat, propter materiam ventorum, quæ sit è siccis calidisque vaporibus. Fingitur ad montem Caucasum confugisse, quia in montibus venti plerumque dominantur. Alij ad primam mundi originem hoc deduxerunt, cum dicant tantam vim ventorum & inflammationem natam ex Erebo siue ex Chao, mox à Ioue depressam, cum Iupiter *Δικρασία* sit siue commoda temperies: quam vim cœli ac mundi temperies depressit. cum vero ob cauernosa loca venti & ignes sint subterranei, postea fabulati sunt hunc in Sicilia à Ioue fuisse fulmine deiectum. Alij Typhonem pestiferam aeris malè affecti naturam ob nimium calorem putarunt: quippe cum vis nimia æstatis plurimum obsit humanis corporibus, eaque imbecilliora faciat ad reliquas temporum mutationes perferendas. Mox

cum recedente sole per signiferum circulum aliquando cessauisset arctus, facta est magna imbrum ac tonitruum copia, cum per calorem imbres coire non possent. tum fulmina frequentia ceciderunt, quare Iupiter fulminibus Typhonem primum in Ægyptum fugauit, & in loca calidiora ad meridiem: deinde sub Ætnam detrussit. Quidam Typhonem hominem fuisse ferocem & strenuum arbitrati sunt, qui Iouem de regno collecta magna exulum & inuidorum manu conatus sit deicere, quare ob potentiam illi tantum corpus tribuunt, quod inflammavit nonnullos aduersus Iouem persuadendo, dictus fuit ignem ex ore spirare solitus, & neruos Ioui concidisse. Hos illi furatus est Mercurius, ac Ioui reddidit, quoniam Iouis oratione postea reconciliati sunt animi illorum, qui à Ioue descuerant. Alij rursus ad reuocandos animos ab ambitione fabulam hanc retorserunt, qui cum significare velint illam pessimam omnium propè vitiorum esse: & filiam Erebi, & ignem ex ore efflare dixerunt. Hæc aduersus Iouem insurgit, quoniam nulla est religionis, nulla humanitatis, nulla iustitiæ cura, ubi pullularit ambitionis furor. Quæ cum multa habeat capita, multos modos, multas sollicitudines, multas molestias eius significarunt. Hunc Typhonem, siue hanc ambitionem, huc illuc fugientem Iupiter tandem opprimit ac labefactat, quia etsi cupiditas aliquandiu rationi sapientiæque resistit, tamen ab illa denique vincitur. neque quispiam est sapiens, quin rationi demum obtemperet, etsi cupiditate aliquantulum exagitetur. at nunc de Paride dicamus.

De Paride. CAP. XXIII

NON imperitè sanè, neque inutiliter, sed ad demonstrandam humanæ vitæ leuitatem, illa quæ de Paride Priami & Hecubæ filio tradita sunt, quod Palladem, & Venerem, & Iunonem de forma contententes iudicauit, memoriæ prodita sunt ab antiquis. Atque vt rem altius repetam, dicunt prægnantem Hecubam somniasse se facem ardentis ignis, quæ vniuersam Asiam inflammaret, peperisse: cui ariolos percutanti responsum fuit, futurum vt infans, quem in utero gestabat, esset causa excidij suæ patriæ. quam rem ita attigit Ouidius in epistola Paridis ad Helenam:

Ille